

Erica Eijssker schrijft vanaf Cuba:

Ma 23 november:

Het is inmiddels alweer een week na de officieel aangekondigde demonstraties van 15 november.

In tegenstelling tot de spontane protestmarsen in juli gebeurde er weinig massaal. Op de sociale media waren overvalwagens te zien waar gillende mensen door een overmacht aan politie in werden gesleurd.

- Twee vrouwen in Santa Clara hingen witte lakens in hun tuin. Buiten stond een groepje fidelistas boos te doen en hen te bespotten. (Witte lakens? Die lakens zijn vergeeld. Stelletje slonzen)

- Een advocaat in Havana hing ook een wit laken op zijn balkon. Hij meldde zijn naam en zijn volledige adres en verklaarde waarom hij op deze manier getuigenis aflegde. Het recht op vrije meningsuiting en vreedzame demonstraties, zoals overeengekomen door de Verenigde Naties. Een overeenkomst waar ook Cuba voor heeft getekend.

- En dan in Ciego de Avila een man die driftig maar welbespraakt van leer trok. Naast hem een vriend die instemmend scandeerde: libertad, patria y libertad. Een lege straat. Op de achtergrond staat politie klaar. Stokken in de hand.

Individueel dus die hun nek uitstaken.

In het dorp waar ik woon staat op verre afstand van iedereen een groepje in het wit geklede mensen samengeklonterd. Achter hen de zee.

Onder een palmboom wordt luidruchtig een verjaardag gevierd. Of ik ook een glaasje meedrink. De gesprekken gaan over van alles, behalve de demonstratie. Deze keer is de belangstelling voornamelijk gericht op de geboorte van een enorme baby. De vader laat trots een foto zien. Kijk eens wat een grote piemel hij heeft. De artsen zeiden dat ze nog nooit zoiets hadden meegemaakt. Hij weegt meer dan 9 pond. Mijn vrouw heeft achttien hechtingen.

De aanwezige vrouwen huiveren even.

Hoe heet hij, vraag ik.

Jesus.

Gut, het is een wereldwonder, antwoord ik maar. De vader glundert.

Was die hele N-15, zoals de demonstratie was aangekondigd een storm in een glas water? Een nachtkaars?

De volgende dag zijn we -mijn vriend Yany en ik- even in Havana. Er blijkt dat er in de vroege ochtend toch weer protestmarsen zijn geweest.

De politie staat alom paraat. Over de Malecon suizen patrouilles. Er hangen banieren van de tweejaarlijkse biënnale. De straten zijn grotendeels leeg. De meeste hotels en eethuizen zijn vanwege Covid gesloten.

De snackbar van hotel Habana Libre is open, en ja, je kunt er met een creditcard betalen. Dat komt goed uit. Het vervoer van mijn dorp is veel duurder uitgevallen dan we hadden voorzien. Er rijden weinig bussen en als je niet uren wilt wachten ben je aangewezen op particulier vervoer en die slaan -natuurlijk- een slaatje uit de situatie.

De serveerster in Habana Libre komt aanzetten met een geplastificeerd vierkantje. Dat kunt u scannen op uw smartphone. Het hele menu staat erop.

Ik zie af van deze ultramoderne exercitie en we bestellen een pizza en een spaghetti. De pizzabodem is zwartgeblakerd. Ik aarzel even, maar het is echt niet te eten. Hij wordt vervangen. Dat betekent weer minstens twintig minuten wachten.

De spaghetti is een deegklont. Vriend Yany worstelt zich er doorheen. Hij heeft honger en zijn geduld raakt op. Ik besluit de nog dampende pizza in een plastic zakje te vouwen. Daar ga ik later van genieten. We gaan afrekenen.

Ach, wat vervelend nu toch. De verbinding is uitgevallen. Er kan dus niet met een creditcard betaald worden.

Dat kan waar zijn, of het is een gelegenheidsstruc. Het personeel heeft geen enkel belang bij onaantastbare betalingen. Ik opper om even te wachten tot de verbinding hersteld is, maar Yany heeft het helemaal gehad en begint driftig naar biljetjes en munten te zoeken. We redden het net, maar we moeten nog terug.

Buiten begint opnieuw het wachten. We staan bij Copelia, een druk verkeerspunt. Normaal gesproken komt hier van alles langs. Vandaag niet. Of het is vol, of het heeft een verkeerde bestemming. Uiteindelijk, o wonder, daar verschijnt een bus, de P1. Er staat een lange rij, maar we passen er nog net in. In de bus wordt door iedereen gezwegen, de nasobucos (mondkapjes) tot ver over de neuzen. Na een paar haltes komt er een plaatsje vrij bij een open raam. Als we geluk hebben kunnen we straks overstappen op een andere bus die ons naar huis kan brengen.

Als ik eindelijk thuis ben is de pizza nog warm. En hij smaakt niet eens slecht.

Dan komt het bericht binnen dat Yunior, een woordvoerder van de N-15 beweging, in Madrid is geland. De reacties op de sociale media barsten los. Nu nog, alweer dagen later, is het vertrek van Yunior onderwerp van hevige discussies: hoe is het mogelijk dat hij uit zijn huisarrest is ontsnapt? Zijn hele straat was omsingeld door de binnenlandse veiligheidsdienst. Hij moet het op een akkoordje hebben gegooid met de regering. Een lafaard, een verrader. Ook mensen die zich aan de protesten niets gelegen lieten liggen storten zich in de discussie en zeggen hun zegje. Yunior figureert als kop van Jut. Als afleidingsmanoeuvre. Een politiek truukje zo oud als Methusalem dat jammer genoeg bijna altijd succes heeft. Gevolg: veel gekrakeel om niets. Maar daarom niet getreurd. Kop op. Het is zoals het is.

Je zou het bijna vergeten, maar op dezelfde 15de november werden hier in Cuba de grenzen weer geopend voor toerisme. Het betreft grotendeels familiebezoek uit de Verenigde Staten.

Er schijnen zo'n honderd vluchten per maand te zijn gepland. Wat ik tot nu toe gezien heb zijn beelden van het vliegveld van Miami. Lange rijen. Ontelbare koffers. Voor het kippeneindje van Miami naar Havana wordt naar verluid 1500 tot 3000 dollar betaald. Hoe het met toerisme uit andere delen van de wereld zit, zou ik niet weten.

Informeel bij reisorganisaties en bij de betreffende autoriteiten. Mocht iemand aanvechting hebben om deze parel van de Cariben te bezoeken, als het een beetje meezit heb ik binnenkort wel weer een paar leuke kamers beschikbaar. Uitzicht op zee, rustige omgeving.....

Er zijn natuurlijk genoeg alternatieven om te overwinteren. Of blijf gezellig thuis. De ene bananenrepubliek is de andere niet, maar mens, erger je niet. Ik wens iedereen veel vermaak met de politieke bokkensprongen en de uitglijders van de regering daar.

xxx Erica

Playa Baracoa 23 november 2021

rodrica@gmail.com